

Jaroslav Bidlo 17. 11. 1868 – 1. 12. 1937

historik a profesor

Josef Kazda 21. 6. 1896 – 19. 8. 1942

hrdina protinacistického odboje

Vinohradský hřbitov, odd. 30, hrob 8

Jaroslav Bidlo (17. 11. 1868– 1. 12. 1937) byl historik a profesor. Narodil se v Záboří nad Labem v rodině učitele. Po gymnaziálních studiích v Hradci Králové nastoupil roku 1887 na přání rodičů ke studiu teologie. Studia ale nedokončil a roku 1889 se zapsal na filozofickou fakultu u Praze, kde se pod vedením prof. J. Emlera, J. Gebauera a J. Golla věnoval studiu katolické dogmatiky a historie. Na Gollův popud absolvoval studijní pobyty v Krakově, Petrohradě a Moskvě a začal se intenzivně zabývat historií polské větve *Jednoty bratrské*. Po dokončení studia učil nejprve krátce na gymnáziu, ale už roku 1893 nastoupil po prof. Jirečkovi na místo vyučujícího historické slavistiky. Roku 1904 obhájil docenturu a byl jmenován mimořádným a roku 1910 řádným profesorem všeobecných dějin se zřetelem k dějinám východní Evropy. Roku 1915-1916 zastával funkci děkana filozofické fakulty. Od roku 1904 byl členem *České akademie věd a umění* a od roku 1909 i *Královské české společnosti nauk*. Věnoval se také byzantologii. Je autorem řady odborných prací a učebnic, mj. *Dějiny Slovanstva*, *Kultury Byzantské* či *Přehled dějin polských*.

Náhrobek je také kenotafem Bidlova zetě **Josefa Kazdy** (21. 6. 1896 – 19. 8. 1942), plukovníka generálního štábu a hrdiny protinacistického odboje. Narodil se v Kbelnici u Jičína. Od roku 1912 studoval na dělostřelecké kadetní škole v Traiskirchenu. Po jejím absolvování byl roku 1915 převelen jako rakousko-uherský podporučík na frontu, kde sloužil v několika dělostřeleckých útvarech až do roku 1918, kdy se 17. 11. 1918 přihlásil jako nadporučík do nově vznikající Čs. armády. Prošel několika útvary. V letech 1925-1927 se stal posluchačem pražské Válečné školy. V roce 1936–1937 působil rok ve Francii u útvarů zbraní a štábů vyšších velitelství. Po návratu do vlasti byl převelen na Ministerstvo národní obrany k hlavnímu štábu armády ČSR. Po okupaci byl v roce 1939 propuštěn do civilu, ale okamžitě se zapojil do ilegální činnosti jako podnáčelník štábu a přednosta organizačního oddělení *Zemského velitelství Obrany národa*. Podílel se na řízení činnosti této organizace na západě Protektorátu. Pravděpodobně v prosinci 1939 byl spolu s dalšími zatčen gestapem a podroben brutálním výslechům. Byl vězněn na Pankráci, Gollnowě u Štětína a v Berlíně, kde byl spolu s ostatními členy Obrany národa 20. 11. 1941 odsouzen za velezradu k trestu smrti. Ten byl vykonán 19. 8. 1942 v Berlíně Plötzensee. Po osvobození byl Josefu Gazdovi posmrtně udělen *Československý válečný kříž 1939* a byl povýšen do hodnosti plukovníka generálního štábu in memoriam.

foto hrobu: archiv SPH, portrét: <http://www.ff.cuni.cz/fakulta/o-fakulte/historie-fakulty/prehled-dekanu-ff-uk/bidlo/>
volně podle: <http://abicko.avcr.cz/2012/03/14/>

<http://www.ff.cuni.cz/fakulta/o-fakulte/historie-fakulty/prehled-dekanu-ff-uk/bidlo/>

<http://cervenobili.cz/10004/pripomenuti-pamatky-padlych-hrdinu-1-cast/>

a knihy STEHLÍK, Eduard a Ivan, LACH. *Vlast a čest byly jim dražší nežli život*. Praha: 2000. ISBN: 978-80-86011-12-7